

[Poul Møller.]

komstforhandlingernes afslutning, mæglingsforslagets vedtagelse, for vi har jo også hørt fra socialdemokratiets side, at disse skatter havde intet at gøre med mæglingsforslagets vedtagelse. Hvad er nu årsag, og hvad er virkning? Holdt man buketten tilbage for ikke at risikere, at mæglingsforslaget skulle blive forkastet, eller fremsatte man den, fordi man mente, at mæglingsforslagets vedtagelse havde skabt for højt et indkomstniveau? Ja, for én af tingene må være rigtig, når der er den sammenhæng, som statsministeren sagde; ellers kan jeg ikke se, at der skulle være nogen sammenhæng, og hvis der ikke er det, så kunne forslagene være kommet tidligere.

Jeg takker den højtærede statsminister for oplysningen om, at der ikke er noget ultimatum i forbindelse med kildeskatten og merværdiafgiften. Noget andet er, at statsministeren sagde, at han gerne ser spørgsmålene løst samtidig. Hvordan det skal lade sig gøre, ved jeg ikke, hvis finansministeren skal have sin merværdiafgift inden 1. oktober og kildeskatten ikke kommer til første behandling før i oktober måned. Det er jo sådan noget, man kan sige, men det skal vi vist ikke tillægge nogen værdi. Der er altså ingen betingelser. De to forslag må behandles hver for sig.

Og så er der spørgsmålet om, hvorvidt forligsskitsen var realistisk. Vi mener ikke, den var realistisk, og statsministeren er aldrig kommet ind på den betragtning, som for os var meget afgørende: at det urealistiske i og for sig ikke lå i, om vi kunne enes om 29.000-30.000 eller 33.000 kr. — det kunne det have knebet med — men i, om det hele skulle gøres afhængigt af, at vi til næste år kunne få disse skattelettelser, mod at vi nu i hast skulle gennemføre merværdiafgiften uden sikkerhed for, at dette folketing kunne gøre behandlingen af merværdiafgiften færdig inden 1. juli, uden sikkerhed for, at den faktisk kunne gennemføres pr. 1. oktober i den skikkelse, finansministeren havde foresat sig. At vi skulle sidde 8 mennesker omkring et bord i statsministeriet og forhandle om, hvorvidt folketinget inden 1. juli skulle vedtage en merværdiafgift — det var det urealistiske, det, jeg stadig mener er urealistisk.

Det andet er gradsproblemer, som vi

før eller senere må finde ud af; når vi skal løse skatteproblemerne; men det reelle problem er, om man har tillid til at slutte et forlig, når anden del er afhængig af så mange, mange faktorer, som man ikke kender noget som helst til et år eller to ud i fremtiden.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Det meste af, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller her sagde, skal jeg med stor glæde forære ham — jeg tror ikke, det kræver noget svar — men der er ét punkt, jeg ikke kan lade ligge. Jeg synes næsten, det er umuligt, at det ærede medlem kan være så uvidende om de finanspolitiske virkninger af et mæglingsforslags vedtagelse, som han ville give os indtryk af at han var. Det må da være sådan — og det må det ærede medlem da være fuldstændig klar over — at der i det budget, staten lægger, på masser af punkter indgår arbejdslønninger, udgifter, hvis nøjagtige størrelse ikke kan fastlægges, før vi kender lønningerne i det nye overenskomstår. Derfor måtte finansministeren tage det forbehold, at først når han vidste, om mæglingsforslaget blev vedtaget, og kendte dets endelige indhold, først da kunne han komme med sit endelige budget over statens udgifter. Det er dog en rent saglig og ganske elementær betragtning, som jeg egentlig tror det ærede medlem ville stå sig ved at godtage.

Jeg må ligesom det ærede medlem hr. Poul Hartling sige, at der, hvis man ikke vil forlænge debatten, er ting, man ikke kan nå at komme igennem, men det betyder ikke, at man har givet sig. Jeg forstod, at det var det ærede medlems synspunkt, og det er også mit.

Jeg må fastholde, at der i Danmark foregår en særlig kraftig og særlig hurtig industrialisering, som stiller ganske særlige krav til dansk økonomi, krav, som ikke normalt findes i de lande, vi skal sammenligne os med, og det er en af årsagerne til, at vore økonomiske problemer midt i den vestlige højkonjunktur, som vi jo heldigvis nyder godt af, får et særligt pres over sig. Det er, synes jeg, også et rent sagligt synspunkt, som jeg tror man ville stå sig ved at godkende fra oppositionspartiernes side. Danmark er ved at blive et industriland; der sker vældige investeringer og en vældig